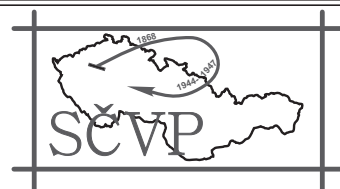

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

3/2012

UPOZORNĚNÍ

Zveme všechny na slavnostní celostátní setkání k 65. výročí návratu Volyňských Čechů do České republiky které se koná dne 14. 4. 2012 v 11:30 v Žatci.

Sejdeme se tam na tradičním místě, u památníku prezidenta Dr. Edvarda Beneše na Kruhovém náměstí. Program slavnostního setkání dále pokračuje v Kulturním Zařízení Moskva.

Písemné přihlášky zasílejte prosím na adresu okresního výboru ČSBS Žatec Lva Tolstého 969 438 01 Žatec, nebo osobně telefonem na čísle 415 710 734, pondělí a středa, od 10 do 12 hod, vklad 150 Kč.

Vedoucí regionů se přitom žádají, aby nahlásili včas účast ze svých regionů na celostátním setkání buď na uvedené adrese nebo telefonním čísle.

Zvou organizátoři a redakce

Holověň Česká na Volyni

Vzpomínky Bohumila Jančí

Pokračování z minulého čísla

Okupace 1941 - 1944

Dne 22. 6. 1941 Německo přepadlo Sovětský Svaz. U nás se nebojovalo. Holověň Česká a Antonovka se zřejmě nenacházely na strategicky významných místech. Vojska ustupovala a nastupovala po vzdálených hlavních silnicích a železnici. Naše vesnice byla svědkem ústupu jen jednoho vojenského útvaru Rudé armády. Mobilizace se nekonala pro rychlý postup Němců. Za tři dny byli v Holovni Ukrajinské. Ve městech i vesnicích vyhlašovali svou vládu a hrozili přísnými tresty. Jmenovali starosty a policisty. Jeden Němec, šéf, měl na starosti několik vesnic.

Před válkou budované opevnění (Stalinova linie) od Baltu po Karpaty nebylo dokončeno a nemohlo být využito. Po připojení západní Ukrajiny a západního Běloruska k Sovětskému Svazu v září 1939 se hranice (7 km od nás) přesunula dále na západ a začalo se tam s výstavbou polních letišť pro armádu. Výstavbu provázely velké těžkosti. Podle vyprávění Čecha Ondřeje Vydry z Jedvanin, který byl jako záložník-kolář mobilizován k ženistům na stavbu letiště na západní Ukrajině, co ve dne vybudovali, v noci bylo rozebráno a ukradeno. Nešlo o drobné krádeže, ale o organizovanou sabotáž ukrajinských nacionalistů-benderovců. V prvních dnech války velitel vojáků propustil domů.

Na začátku války vojáci ze Sanhušova zámku ve Slavutě odešli a zůstalo tam po nich nějaké zboží. Lidé odnášeli domů sedla i jiné věci. Později se stávalo, že přinášeli kůže na boty ze sedel. Když už nebylo z čeho šít, na podrážky se používaly pneumatiky. Ze psí kůže se šily dámské lodičky. Doma se vařilo mýdlo, v elektrárně se lisoval olej z lenky a máku. V kovárně zhotovovali hřebeny, hrnce a jiné nádoby z plechu letadel.

V naší obci se Němci usídlili v domě Policových. Prvním šéfem byl Štyklmaier, pak Šuster, Moric a Hendrych. Dohlíželi na včasnou docházku do práce, hlavně kočích. Podle svých povah jeden používal karabáč, jiný střílel z pistolí do vzduchu. Při jedné taneční zábavě opilí Němci zbili Štyklmaiera. Říkalo se, že snad nesouhlasil s vyvražďováním Židů, že odmítl zastřelit Židovku. I v Holovni České žila židovská rodina, Huz Meier a Dverka. Meier byl zedník, Dverka pracovala na kolchozních polích. Jejich syn Jankiř sloužil v letectvu Rudé armády. Němci posadili Dverku na vůz a Meiera bili a trýznili za přihlížení místních obyvatel. Oba pak odvezli na věčnost.

Už před válkou se ve vsi zdržoval Ukrajinec-invalida Kola. Měl znetvořené nohy v nártu a prsty tak, že nemohl nosit boty. Nohy si omotával hadry. Za různou výpomoc v hospodářství dostával najist a mohl přespát někde v komoře nebo kůlně. Němci ho odvěkli za kolchozní dvůr a zastřelili.

Volyňští Češi dodržovali zákony a nařízení za každého režimu, a těch se vystřídal mnoho. Chránili si životy a majetek, a proto se vyhýbali politice. Když Němci postupovali na východ tak rychle, nebylo pochyb o jejich vítězství. Hlavně Ukrajinci se těšili na zrušení kolchozů, na soukromé hospodaření a na samostatnou Ukrajinu. Němci kolchozy nezrušili, ani nedali Ukrajinu Ukrajincům. Ukrajinská policie Němcům pomáhala s likvidací Židů a později se ukrajínští nacionalisté-benderovci zaměřili na vyvražďování Poláků a vypalování jejich usedlostí. I z Holovně bylo často vidět požáry na západní Ukrajině.

Naši chalupu benderovci navštívili za účelem rozšiřování letáků. Mluvili na mě a já se krčil pod dekou, jako že jsem malý a že jim nerozumím. Nechali u nás balíček letáček s výzvou o podporu Ukrajinské osvobozené armády a mně poručili letáky roznést. Báľ jsem se letáky zničit a tak jsem je strčil do křoví.

V dubnu 1942 byli svobodní hoši určeni

k odjezdu na práci v Německu: Vojta, Nosek, Janča (Čapajev), všichni Vladimírové. Ve druhé skupině byla i děvčata: Roubalová Marie, Olenská Anna, Porecká Marie, a hoši: Rampas Josef, Vynikal Milek, Pič Milek. Po špatných zkušenostech obou skupin nábor vázl. Určení hoši a děvčata se všelijak odjezdu vyhýbali. Podpláceli policisty a vraceli se domů. Někteří se odstěhovali k příbuzným na západní Ukrajinu (Volyň). Například Nanda Nosková vzpomíná na pobyt u babičky Příbylové v Novosilkách, kde byla celou zimu 1943/44. K babičce přijela jako vyžle. V zimě se moc nepracovalo a dobře jedlo. Babička výborně vařila, i když rodina patřila mezi chudší. Tetičky a strýc Josef jí podstrojovali a vykrmili tak, že se na jaře vrátila domů již vyspělá a hezká slečna. Po celou dobu okupace babička schovávala židovské děvče.

V zimě 1942/43 Němci po nocích lovili mládež k odeslání do Německa. Já tehdy šestnáctiletý a otec se mnou jsme se schovávali u Hudouska Toníka ve slámě uskladněné nad prasečím kotcem několik dní. Oblečení jsme byli do kožichů. Paní Hudousková nosila praseti žrádlo a nám jídlo. Večer jsme se do kuchyně chodili ohřát. Matka s dalšími pěti dětmi byla zamčena doma.

Na našem území začaly působit partyzánské oddíly. Ve dne vládli Němci. Na noc odjížděli na komandatury v Krvině hlídané strážemi. V noci vládli partyzáni. Později se stávalo, že nás navštívili i benderovci. Všichni se zásobovali v kolchoze a u obyvatel. Toto trojvládí doplňovali všelijací zloději vydávající se za partyzány. Aby se dalo přežít, obyvatelé museli ukrývat zásoby potravin, oděvy, boty a drahocenné předměty v tajných skrýších.

Táta měl v našem domě únikový východ z pudy dvířky v lomenici na přístřešek a za humny do polí. V síni (chodba) byla zbraň, vidle s jedním středovým bodcem a sekerá, vždy po ruce. Vidle byly připravené na vzteklé psy, ale já jsem se dovtipil, že nejen na ně. Stalo se, že vsí projížděli asi čtyři chlapi s vozem a rabovali. Z večera k nám přišli dva, táta zrovna dokončoval práci na dámských lodičkách. Lodičky chtěli sebrat i s kopyty. Táta je uprosil, aby mu nechali aspoň kopyta. Když kopyta vytahoval, lodičky musel v klonku prohnout. Jeden z nich tátu napadl, že chce lodičku zničit. Po návštěvě našeho domku pokračovali u sousedů, dostali se k Roubalům (Josefovi). V

Holovli Ukrajinské byla svatba, účastnili se jí partyzáni. Když se o řádění banditů dozvěděli, lupiče zlikvidovali. Partyzáni u nás měli podporu obyvatel a o všem dění ve vsi věděli. Když Němci nařídili odevzdat vykrmená prasata, partyzáni si je den před tím odvezli. Přibrali také několik sudů medu. Kolaboranty partyzáni trestali. U nás nepotrestali nikoho. Aby se mohli rychleji přemístit a na velké vzdálenosti, vyměňovali svoje unavené koně, popřípadě vůz i kočího za koně odpočaté a místního kočího, toho později propustili.

Ve vsi se čistily a prohlubovaly příkopy. Muži neměli gumové holínky, proto se vyhýbali vodě i blátu. Přijel Němec s tlumočnickem, když viděl táta stát ve vodě, zavolali ho a poručili aby si zul boty. Když zjistily, že má onuce suché, uznali kvalitu bot a objednali si boty nové. Potřebnou kůži dodali. Táta zase mohl provozovat řemeslo. Jako odměnu za práci poprosil o potraviny. Peníze nebyly k ničemu. Za války se praktikoval směnný obchod. Většinou se platilo pálenkou. Ta se pálila snad v každém domě. I Němci v Holovni zřídili palírnu samohonky. Pálilo se z žita, brambor a cukrovky. Pěstovala se v kolchoze. Při jejím dobývání si kočí mohli chrást odvézt domů nebo sousedům. Ve skutečnosti naložili fúru cukrovky, přikryli ji chrástem a za láhev pálenky dodali potřebným. Z cukrovky se také vařil sirob, aby bylo čím sladit. Pěstoval se také tabák. Obilí se mlelo na „žornách“. Kamenem se točilo ručně. Dělo se tak potají, všechno obilí přece patřilo mocipánům, ne těm, kteří ho vypěstovali.

Za okupace se u nás scházeli strýcové Hudousek Julek, Vojta Milek a učitel Puler Václav, aby si zahráli karty. Milek Vojtů je přitom informoval o dění ve světě a na frontách. Němci totiž zaplombovali jen jeden přijímač rozhlasu po drátě, druhý rezervní Milek tajně poslouchal. Věděli o Stalingradu a smutku v Německu. I chování Němců se změnilo. Nekonaly se veselice a zábavy jako v době jejich vítězného tažení.

Otec a Ukrajinec Severňuk Andrej (také švec) šli boty-holínky na prodej na západní Ukrajině za potraviny. Tam hospodařili soukromníci a potraviny měli. Přihodilo se, že se jednou k večeru objevili partyzáni a že potřebují boty. Jeden z nich měl u jedné boty propálenou podrážku naskrz. Dospělí ševci měli na nohou jen nějaké bačkory, ale já měl nové vysoké boty. Následovala výměna s tím, že my si propálenou botu spravíme. Byly to chromové holínky o dvě čísla větší a já v nich později narukoval do Rudé armády.

Jednoho letního podvečera procházel naší vsí průvod mužů, jen někteří byli ozbrojeni. Zřejmě to byli osvobození zajatci z lágru. Odbíhali ke stavením a prosili o mléko a chleba. Hospodyně jim dávaly, kolik mohly.

V Holovli Ukrajinské žila rodina jejíž hospodář si přál ušít vysokých bot s podmínkou, že je táta ušije u něj doma. Zřejmě si chtěl pohlídat kvalitu práce. Nebo to byly boty pro partyzána? Táta nebral míru nikomu, byla jenom dohodnuta velikost. Já jsem otci pomáhal, ochotně jsem odbíhal domů pro potřebné věci. Dostali jsme najíst chutného jídla.

pokračování příště

Co čas nezavál

Jaroslav Hons

Když před sto čtyřiceti léty
šli na Rus naši dědové,
bylo jich jen pár, to proto,
že přišli jako zvědové.

Viděli půdu neoranou
a na ní stromy stoleté,
Řekli si: chce to jen tvrdou práci,
a brzy to rozkveté.

Přišlo pak dalších na tisíce
a proměnili celý kraj.
Dodnes na ně Ukrajinci
s dojetím vzpomínají.

Vyrostly vísky, nejdříve skromné,
za pár let se však změnily,
byly tak krásné jako nikdy
v tomto kraji nebyly.

Sto čtyřicet let už uplynulo
a když do těch končin zajdete,
určité stopy dědů našich
tam v mnohých místech najdete.

Cihelny, mlýny, pivovary
tam připomínají ten čas.
Vzpomínku na něj zachovejme,
ať jejich elán žije v nás.

Mirotínské vzpomínky

Jiří Němeček, 2. pokračování

Přehled režimů vlád na Volyni v době osídlení českou menšinou (od roku 1868 do roku 1947)

1. Ruská říše, od emigrace do 3/1917
2. Prozatímní vláda, od 3/1917 do 11/1917
3. Ukrajinská lidová republika (Centrální rada), od 11/1917 do 4/1918
4. Ukrajinský stát (hejtmanát pod německou okupací), od 4/1918 do 12/1918
5. Ukrajinská lidová republika (Direktorium), od 12/1918 do 5/1919
6. Ukrajinská sovětská socialistická republika, od 4/1919 do 8/1919, ve východní Volyni až do 4/1920
7. Polská republika (západní Volyň), od 5/1919 do 6/1920, od 4/1920 celá Volyň
8. Ukrajinská sovětská socialistická republika (celá Volyň), od 6/1920 do 8/1920
9. Polská republika (západní Volyň) od 9/1920 do 9/1939
10. Ukrajinská sovětská socialistická republika (východní Volyň), od 8/1920 do 7/1941
11. Ukrajinská sovětská socialistická republika (celá Volyň), 9/1939 do 7/1941
12. Říšský komisariát Ukrajina (německá nacistická okupace), od 7/1941 do 2/1944
13. Ukrajinská sovětská socialistická republika, od 2/1944 do reemigrace (5/1947)

SVĚDECTVÍ

o založení a práci Bratrské jednoty baptistů v Mirotíně na Volyni, a pokračování v ČR v Lovosicích.

Roku 1902 šlechtic Kolinkov, v blízkosti ukrajinské vesnice Hlupanin, prodával svůj velkostatek o rozloze asi osmi set hektarů. Baptisté z Michalovky, která byla založena přibližně v roce 1878, se tam scházeli už v roce 1885. Přistěhovali se ze Zelova, Kučova a z jiných vesniček z Polska. O prodeji pozemků v Hlupanině se dozvěděli také Češi z Bohemky na Chersonsku (oděská oblast), z východní Volyně, z Michalovky a jiných míst na Ukrajině. Nabízené pozemky koupili a založili novou obec. Musela se jmenovat Český Hlupanin, později se přejmenovala na obec Mirotín. V dnešní době, jak je zaznamenáno v ukrajinské mapě, Hlupanin a okolní osady jsou pod názvem Mirotín. Hlavními vyjednávači koupě byli: Josef Zajíček, Josef Nesvarba, Václav Valášek a Jan Němeček. Po uzavření

kupní smlouvy se do nového místa stěhovalo 40 rodin. Rok 1902 lze považovat za rok vznik nové české obce Český Hlupanin a v roce 1903 byl založen druhý český sbor baptistů na Volyni.

Začátky života českých rodin nebyly snadné, mnoho rodin si muselo půjčit peníze v bance na zakoupení půdy, výstavbu budov a pořízení živého a mrtvého inventáře. Museli maximálně šetřit, ale všichni byli šťastní, že mohou pracovat na svém a bydlet pod vlastní střechou (někteří i v provizorním). Těšilo je žít mezi spoluobčany vyznávajícími stejné duchovní a mravní hodnoty i horlivost k službě Bohu. Byla dodržována úzkostlivá čistota života ve sboru i jedinců a vládla zde přísná sborová kázeň. Při zakládání obce se občané dohodli, že v obci nesmí nikdo otevřít hospodu, kde by se prodával alkohol, a to se jim také podařilo. Až do odjezdu v r. 1947 to byl ojedinělý případ na Ukrajině.

Mirotínští byli kazatelskou stanicí. V roce 1905 byly vykonány potřebné kroky k osamostatnění v rámci Celoruského svazu baptistů. Osamostatnění získali také pro kazatele sboru, tj. právo vykonávat matriční evidenci, sňatky (úřední pravomoc). V roce 1903 si v nové české obci koupil pozemek a zařídil hospodářství Jan Pospíšil ze Zelova, bývalý baptistický kazatel z Michalovky. Bratři starší sboru ho vybrali za prvního kazatele. V té době tam byl i bratr kazatel Pavel Sláma, slovem Božím sloužili oba bratři. Vybraný kazatel Jan Pospíšil sloužil ve sboru v Mirotíně od roku 1903 až do roku 1905. V roce 1905, kdy mělo dojít k osamostatnění sboru se všemi právy a povinnostmi, se bratr Jan Pospíšil vzdal kandidatury kvůli nějakému nedorozumění s rodinou Slámovou.

Bratr Pospíšil následující rok vše prodal a odstěhoval se na Michalovku, a když se založila obec Novostavce, tak se tam přestěhoval a stal se kazatelem českého baptistického sboru. Bratr Pospíšil měl z prvního manželství osm dětí, z nichž tři zemřely, a z druhého manželství čtyři děti (manželky byly sestry). Jeden ze synů, Josef, byl v roce 1922 ordinován za kazatele několika ukrajinských sborů. V roce 1925 se odstěhoval do Československé republiky do Víkřovic. Po druhé světové válce byl založen emigranty z Polska a volyně sbor BJB v Teplé, kde se stal jejich kazatelem a byl jím až do důchodu. Prvním sloužícím kazatelem byl od roku 1905 v Mirotíně bratr Pavel Sláma. Ordinance Pavla Slámy byla dne 5. 7. 1908 a v kazatelské službě setrval do roku 1933.

V roce 1911 se české osídlení Volyně rozrostlo o novou obec Český Háj, kde 12 baptistických rodin koupilo od šlechtice Piontovského pozemky sousedící s katastrem Mirotína. Tato obec spadala pod okres Ostroh. Obě obce tvořily jeden mirotínský sbor, který setrval až do reemigrace. Mirotín byl centrem baptistů na Volyni až do roku 1947. Od samého začátku založení sboru se baptisté scházeli k pobožnostem ve staré budově po velkostatku. Tato budova sloužila jako obecní škola, k bohoslužbám, pro nedělní besídku, mládež, pěvecký sbor, pro dechový i strunný hudební kroužek a jiné aktivity. Proto členové sboru rozhodli postavit novou modlitebnu, která by vyhovovala potřebám sboru. Nebylo to lehké, protože sami neměli řádné bydlení pro sebe ani pro dobytek. Peněz nebylo nazbyt, protože se splácely půjčky.

Proto se muselo velmi šetrně hospodařit. Přes všechny nedostatky se sbor rozhodl postavit novou modlitebnu, a tak se i stalo. Rok 1911 byl přípravou veškerého stavebního materiálu, cihly si museli vyrobit sami a kámen se musel dovézt z ukrajinské obce Dermáň.

V okolí Mirotína se nenacházel žádný kamenolom. Když se oralo na polích, velmi zřídka se narazilo na kámen, a každý vyoraný kámen se z pole odnesl. Na přípravě a stavbě modlitebny (kostela) se podíleli všichni občané Mirotína, ať to byli bratři z reformované evangelické církve, nebo pravoslavní (katolické rodiny se do Mirotína začaly stěhovat až v roce 1942). Tak to bylo i u ostatních stavebních akcí. Do konce roku 1911 se podařilo stavbu dát pod střechu. V roce 1912 na podzim byl kostel slavnostně otevřen.

pokračování příště

Dlouhá cesta domů

Aneb z Volyně až na konec světa a zpět, tak se dá nazvat příběh jednoho volyňského chlapce. Jde o Antonína Roušara narozeného 3. 11. 1923 v Semidubech okres Dubno. Jeho otec Vincent Rousat byl legionářem a bojoval u Zborova. Antonín po ukončení docházky do české školy v Semidubech, nastoupil do učení kolářskému řemeslu ke svému otci a současně pomáhal při výstavbě jeho nové dílny. Ještě netušil, jak se mu tato průprava bude v budoucnu hodit. Po vypuknutí polsko-německé války a následném přepadení Sovětského Svazu se jeho život značně změnil. Za německé okupace v roce 1942 byl, stejně jako stovky dalších volyňských chlapců a dívek, totálně nasazen na práce do Německa. Ukrajinská policie jej dopravila do lágru v Dubně.

V krátkém čase musel nedobrovolně nastoupit do nákladního vlaku a po několikadenní cestě byl dopraven do lágru v Rakousku, do města Lince. Tam pobyl týden a pokračoval do lágru Braunau, kde pracoval v továrně na letecké součástky „Aluminische Werke“. Tam po krátkém čase onemocněl a proto byl dán na práci k sedlákovi, na dobu asi devíti měsíců. Od něho byl převezen na hlubinnou šachtu do Trmic u Ústí/Labem. Zprvu tam těžce pracoval jako horník. Tato těžká práce byla, při velmi mizerné stravě, nad jeho síly. Zachránilo ho jen to, že byl vyučen pro práci se dřevem. Byl přeřazen do party výdřevářů a tam zůstal do konce války.

Pak nastoupil domnělou cestu domů. S kamarády, též totálně nasazenými Ukrajinci, dojeleli do Drážďan. Tam je přepadli zástupci Rudé armády, po pár dnech je odvedli do armády a nastalo cestování. Do Maďarska, pak zpět do Trmic, odtud do Brna a potom na Slovensko do Zvolena. U Brna a u Zvolena prováděli exhumaci padlých sovětských vojáků. Ze Zvolena zpět do Rakouska a odtud transsibiřskou magistrálou do Chabarovska. Po krátkém čase nastala další cesta do Vladivostoku a odtud lodí po moři na ostrov Sachalin, na jeho mrazivou polovinu. Zde sloužil v neméně těžkých podmínkách při střezení vojenských zařízení až do dubna 1947, kdy byl propuštěn z Rudé armády. Pak nastoupil dlouhou cestu domů na Volyň. Rodiče a mladšího bratra, který jako dobrovolník měl za sebou bitvu na Dukle, doma již nezastihl.

Takže po dlouhých pěti letech cestování, hladu a různých útrap, 11. května 1947, konečně našel nový domov v obci Stranná okres Chomutov.

Dle vzpomínek otce napsal

Mgr. Antonín Roušar

Naši jubilanti

Region Brno:

duben: 79 let oslaví Slavěna Zajícová z Novostavců, nyní Brno.

květen: 84 let oslaví Alexandr Šnajder z Křemence, nyní Brno; 83 let Naděžda Hrušková ze Sergejevky, nyní Brno; 76 let Anna Chudobová z Libánovky, nyní Brno. Za region *Lubomír Sazeček*

Region Moravský Krumlov: Dne 23. 4. oslaví 81 let Václav Kačírek z Vilhemovky, nyní Branišovice. Za region *Stanislava Kounková*

Region Nový Jičín: V dubnu oslaví 85 let Ing. Vladimír Vacek z Pokos, bytem Fulnek; 84 let Rostislav Stehlík z Ládovky, bytem Šenov u Nového Jičína; 83 let Helena Kysilková z Novosilek, bytem Ostrava; 82 let Jaroslav Loukota z Kopče, bytem Horní Benešov; 75 let Bohuslav Kopecký z Janovky, bytem Hladké Životice; 65 let Marie Ziránková z Třebome ČR, bytem Třebom-Sudice. Za region *Dr. Vladimír Samec a Marie Seitlová*

Region Olomouc:

duben: 86 let oslaví Marie Haltuchová z Dlouhého Pole, nyní Sučany; 70 let Božena Turková z Májovky, nyní Medlov.

květen: 84 let Marie Pospíšilová z Podcurkova, bytem Olomouc; 83 let Emilie Bouzková z Moldavy, bytem Grygov; 80 let Anna Dudková z Kurdybáně, nyní Dub n/Moravou. Do dalších let hodně štěstí a pohody přeje *Vladimír Polák*

Region Rakovník: V lednu oslavila 74 let Anna Millerová z Prahy. V březnu oslaví 74 let Halina Balladová z Nového Strašecí; 73 let Emil Beran z Kněževse; 88 let Emilie Červenková ze Žebráku; 84 let Anna Hanková z Kotopek; 72 let Marie Hejdrová z Kolečovic; 76 let Jiřina Holá z Kašperských Hor; 82 let Antonín Hora z Hořoviček; 80 let Jiřina Kolbeková z Rakovníka; 82 let Evženie Kučerová z Kolečova; 86 let Vladimír Lněniček z Oráčova; 76 let Bohumila Marešová ze Šanova; 72 let Chvalimíra Menzlová z Rakovníka; 79 let Helena Nováková z Prahy Řep; 82 let Anna Pitrová ze Šanova; 75 let František Teuschner z Kněževse; 78 let Antonín Trnka z Velké Bukové; 85 let Antonín Umlauf ze Stráněk; 80 let Ing. Jaroslav Vaněk z Plzně.

Za region

Libuše Růžičková

Region Šumperk:

duben: 90 let oslaví Emilie Šimková Voženilková z Hlinska, nyní Šumperk; 86 let Helena Mrázová z Dědovy Hory, nyní Šumperk; 82 let Jaroslav Bílek z Krasilna, nyní Víkřovice; 81 let Marie Doležalová Štolova z Ozeran Českých, nyní Úsov; 60 let Miroslav Matějka z Rapotína, nyní Víkřovice.

květen: 90 let Anastazie Peterková Najmanová z Krasilna, nyní Praha; 88 let Žofie Lešáková Burdová z Novin Českých, nyní Rapotín; 84 let Marie Dvořáková Bartošová z Terešova, nyní Maršíkov; 83 let Vladimír Vaněček z Novin Českých, nyní Šumperk. Jmenovaným přeje pevné zdraví a spokojenost za region

Jiřina Žáková

Region Teplice:

duben: 60 let Jaroslava Semeňáková ze Žatce, nyní Děčín.

květen: 85 let Emilie Vondráčková ze Sviščova, nyní Roudníky; 75 let Libuše Moravcová ze Sviščova, nyní Teplice; 55 let Nikolaj Kryvenko z Krupky. Za výbor blahopřeje

Vlasta Holmanová

region Vyškov: 82 let se v dubnu dožívá Helena Vlachová z Kopče, bytem Kučerov. Za region

Václav Černý

Region Žatec: Požehnaných 90 let se dožívají dvě členky - Marie Mašková z Buršovky, nyní Liběšovice a Olga Zahradníková z Omeňlanštiny nyní Chrástany; 88 let oslaví Marie Němcová ze Zálesí, nyní Lhota; 87 let Marta Jachňuková z Heřm. Městce, nyní Žatec; 85 let Olga Loukotková z Jezírka, nyní Siřem; 85 let Ludmila Chudobová z Volkova, nyní Louny; 84 let Žofie Záveská z Rovna, nyní Louny; 84 let Helena Klimentová z Moskovštiny, nyní Podbořany; 83 let Marie Procházková z Buršovky, nyní Liběšovice; 82 let Eliška Petráčková ze Stromovky, nyní Most; 82 let Irena Zemanová z Lucka, nyní Žatec; 81 let Marie Medunová z Vys. Třebošic, nyní Podbořany; 75 let Rostislav Pelant z Buršovky, nyní Malá Černoc; 75 let Vladimír Kouřil z Novokrajeva, nyní Losiny; 70 let Bedřich Kovář z Novosílek, nyní Město Touškov. Za region

Kamila Ondrová

Naše řady opustili

Region Cheb: Dne 24. 1. 2012 zemřela ve věku 89 let naše členka Viktorie Jesinková ze Sofievky, nyní žila ve Fr. Lázních. Všem, kdo ji znali, děkujeme za tichou vzpomínku.

Ludmila Mácová a Libuše Pancířová

Region Mohelnice: V prosinci 2011 zemřel ve 82 letech pan Josef Mastný z Omelan, bytem Lanškroun. Pozůstalým projevujeme tímto upřímnou soustrast. Za region

Machovská

Region Nový Jičín: Dne 11. 1. 2012 ve věku 98 let zemřela paní Regina Lucká-Hlaváčková z Dorohostajů Českých. Jako vdova vychovala dceru a syna. Posledních 20 let žila u dcery Vlasty Votavové v

Letkově u Plzně. Manžel Vladimír Lucký jako člen sboru generála Ludvíka Svobody bojoval u Dukly, kde padl. U památníku v dukelském průsmyku je pochován s ostatními volyňskými hrdiny. Ať je Vám v té české zemi lehké odpočinutí. Nikdy na Vás nezapomeneme. Za rodinu

A. Příbylčková-Hlaváčková

Dne 3. 2. 2012 zemřela paní Marie Kolibková-Treslerová ve věku nedožitých 90ti let. Pocházela ze Mstěšína a poslední léta svého života prožila v DD v Odrách. Kdo jste ji znali věnujte tichou vzpomínku. Upřímnou soustrast všem pozůstalým projevují za region

*Dr. Vladimír Samec a Marie Seitlová
všem rodinám upřímnou soustrast, redakce*

Omluva do regionu Žatec! V posledním čísle došlo k pozměnění jména u paní Emilie Lukaščukové. Rodině se omlouvá redaktor!

Příspěvky na tiskový fond

Region Žatec: Jana Verlíková, Frýdek Místek - 100 Kč; Rostislav Dlouhý, Holeděč - 300 Kč; Milada Andělová, Lichnov - 200 Kč; Marie Sochorová, Žatec - 200 Kč; Táňa Zavřelová, Teplice - 200 Kč; Viktor Novotný, Most - 200 Kč; Božena Vávrová, Plzeň - 200 Kč; manželé Tomešovi, Žatec - 100 Kč; Jiřina Zetková, Žatec - 100 Kč; Josef Nesvadba, Ústí n/Labem - 100 Kč; Helena Beldíková, Hrušovany - 100 Kč; Jaroslava Hrníčková, Holeděček - 100 Kč; Božena Soukupová, Žatec - 100 Kč; Mikuláš Horáček, Žatec - 300 Kč; Božena Tamchinová, Postoloprty - 200 Kč; manželé Trnkovi, Lipno - 100 Kč; Helena Srbecká, Lipno - 100 Kč; Emilie Dubšová, Krušovice - 50 Kč.

Region Praha: Vladimír Kekrt, Praha - 300 Kč; Jaroslava Filandrová, Praha - 200 Kč; Viktor Vigner, Tábor - 300 Kč; rodina Hlaváčková, Velká Bystřice - 400 Kč; Marie Cuhrová, Praha - 200 Kč; Ing. Miloslav Masopust, Praha - 300 Kč; Alena Podaná, Praha - 300 Kč; Ing. Tomáš Lešner, Řež - 200 Kč; Jan Toušek, Uhlířské Janovice - 200 Kč.

Region Moravskoslezský: Vilém Jersák, Hodoňovice - 500 Kč.

Region Teplice: Josef Lindner, Teplice - 300 Kč.

Region Chomutov: Jana Malhausová, Chbany - 100 Kč.

děkujeme všem

Oznámení

Region Brno: Letošní jarní setkání členů regionu Brno se uskuteční dne 23. 3. 2012 od 13:00 v prostorách restaurace Bogota u 5. nástupiště Hlavního nádraží v Brně. Tedy tam, kde jsme se sešli minule na podzim! **Berte to jako pozvánku!!!**

Regionální výbor se sejde ke své pravidelné schůzce na výjezdním zasedání v Zaječích, dne 9. 3. 2012, odjezd z Brna v 16:00 hodin. Sraz v uvedenou hodinu na trolejbusové zastávce Hlinky. Zve předseda regionu

L. Sazeček

Pozvánka

Moji milá rodáci, Novokrajeváci. Jako již poslední léta se scházíme v květnu, tak tomu bude i nyní. Zvu Vás srdečně do Podbořan. Dne 12. května v sobotu na 10tou hodinu našeho pomníku padlých ve 2. světové válce. Pak se odebereme na náš společný oběd - tentokrát do Vysokých Třebošic, vedle Podbořan. Doufám, že se sejdem v hojném počtu jako v minulém roce. Těším se na naše setkání a vzpomínání,

s pozdravem Kamila Ondrová

Důležité upozornění! Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha Číslo konta: 000000-1937591369/0800, Čs.spořitelna a.s. - Rytířská 29, Praha 1. Dary můžete posílat i na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Podhájek 68/V, 471 24 Mimoň, mobil: 728 351 726. Prosíme, abyste nás neupomínali o zveřejnění dárců a darů, zveřejňujeme je automaticky po obdržení účetního dokladu. Peněžní dary neposílejte na adresu šéfredaktora. Změny v evidenci členství, adres, přihlášky nových členů, ukončení členství a veškeré dotazy zasílejte na adresu hospodářky. Děkujeme!

Tiráž: Vydává „Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel“ pro potřebu svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají autoři příspěvků. Vychází jako občasník. Šéfredaktor: Lubomír Sazeček. Příspěvky nejsou honorované, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte do 3. každého měsíce na adr.: Lubomír Sazeček, Stamicova 288/3, 623 00 Brno, nebo e-mailovou adresu: sazecek@email.cz, tel.: vodařone:776 310 958,02:723 520 715. Podávání zásilek povoleno Česká pošta,a.s. odštěpným závodem Praha č.j. nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Stránky sdružení vlastníků pozemků: www.vpnavosv.wu.cz, Stránky SČVP: www.scvp.wu.cz, Toto číslo vyšlo 7. 3. 2012